

Міністерство внутрішніх справ України
Львівський державний університет внутрішніх справ
Центр післядипломної освіти, дистанційного та заочного навчання

Кафедра теорії права, конституційного та приватного права

КЕЙС

**заняття на тему 1 «ПРАВА ЛЮДИНИ. ВЕРХОВЕНСТВО ПРАВА.
КОНСТИТУЦІОНАЛІЗМ. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ У СФЕРІ ПРАВ
ЛЮДИНИ. СОБОДА ВІД КАТУВАНЬ. СВОБОДА ТА ОСОБИСТА
НЕДОТОРКАНИСТЬ. ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ»**

Підвищення кваліфікації (короткострокове – 2 дн)
ПРАЦІВНИКІВ ПІДРОЗДІЛІВ ПОЛІЦІЇ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Розробник:

доцент кафедри теорії права,
конституційного та приватного права,
к.ю.н., доцент ОНИШКО Оксана Богданівна

Обговорено та затверджено за засіданні кафедри теорії права, конституційного та приватного права, протокол № 4 від 30.11.2021 р.

Львів
2021

ТЕМА

«ПРАВА ЛЮДИНИ. ВЕРХОВЕНСТВО ПРАВА. КОНСТИТУЦІОНАЛІЗМ. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ У СФЕРІ ПРАВ ЛЮДИНИ. СОБОДА ВІД КАТУВАНЬ. СВОБОДА ТА ОСОБИСТА НЕДОТОРКАНИСТЬ. ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ »

Годин на тему – 2

Занять – 1

Навчальна мета: систематизувати та поглибити знання про права людини, їх конституційне закріплення та міжнародні стандарти у сфері прав людини.

Міжтематичні зв'язки: організаційно-правові засади в діяльності працівників підрозділів поліції особливого призначення; взаємодія поліції та громади; запобігання, протидія та припинення тяжких та особливо тяжких злочинів; забезпечення ефективності швидкого реагування та припинення злочинів.

План лекційного заняття (30 хв.)

1. Поняття та розвиток прав людини.
2. Права і свободи людини та громадянина: поняття, ознаки, види та їх закріплення в Конституції України та в міжнародних нормативно-правових актах.
3. Верховенство права. Право на приватність.
4. Право на свободу та особисту недоторканність в міжнародно-правових актах.

1. Поняття та розвиток прав людини.

За своєю юридичною природою і системою гарантій права і свободи є ідентичними. Вони окреслюють забезпечувані державою соціальні можливості людини в різноманітних сферах, але термін "свобода" покликаний підкреслити більш широкі можливості індивідуального вибору, не окреслюючи конкретного його результату: "кожен має право на свободу світогляду і віросповідання" (ст. 35 Конституції України); "кожному гарантується право на свободу думки і слова" (ст. 34 Конституції України).

В той час як термін "право" визначає конкретні дії людини (наприклад, право брати участь в управлінні державними справами, право обирати і бути обраним). Проте розмежування між правами і свободами провести важко, оскільки найчастіше всю сферу політичних прав із чітко визначеними правомочностями також іменують "свободами". Розходження в термінології є скоріше традиційним, що склалося ще в XVIII-XIX ст. Права і свободи людини перестали бути об'єктом тільки внутрішньої компетенції держави, а стали смислом усього міжнародного співтовариства, тому виникла необхідність у

створенні універсальних міжнародних-правових стандартів, які також є основними правами людини.

Ці основні права відбиті в ряді найважливіших міжнародних-правових актів, які встановили загальнолюдські стандарти прав і інтересів особистості. Відповідно до міжнародного законодавства, всі особи, що мешкають у державі - учасники пактів або на яку поширюється юрисдикція цієї держави, отримують можливість користуватися правами, передбаченими пактами, без різниці за ознакою раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного або соціального походження, майнового, станового або іншого становища. Це зобов'язує всі держави, що приєдналися, привести своє національне законодавство у відповідність із вимогами пактів. Після приєднання створюється правова ситуація, коли міжнародні-правові акти отримують пріоритет над внутрішнім законодавством. Тому громадянин, політичні або громадянські права якого порушені, може звернутися безпосередньо до Комітету з прав людини при ООН, якщо їм вичерпані всі наявні внутрішні засоби правового захисту (ст. 2 Факультативного протоколу № 1 до Міжнародного пакту про громадянські і політичні права).

Під **основними правами людини варто** розуміти права, які містяться в конституції держави і міжнародно-правових документах по правах людини, зокрема в Хартії з прав людини, а також у Європейській конвенції про захист прав людини й основних свобод 1950 р., Європейській соціальній Хартії 1961 р. Відмежування категорії основних прав людини аж ніяк не означає віднесення інших прав до "другорядних", менш значних, які потребують менших зусиль держави для їх забезпечення. Основні права і свободи є основою правового статусу індивіда, на якій можливо виникнення інших прав, необхідних для нормальної життєдіяльності людини. Тому основні, фундаментальні права, зафіксовані в конституції держави, найважливіших міжнародно-правових актах по правах людини, є правовою базою для похідних, але не менш важливих його прав.

Види прав і свобод людини. У зарубіжній літературі та міжнародно-правових актах існують різні підходи щодо класифікації основних прав і свобод людини та громадянина. Деякі автори встановлюють групу соціально-економічних прав; політичні права та демократичні свободи; рівні права громадян; особисті права і свободи. Інші розглядають систему прав та демократичних свобод як сукупність соціально-економічних, політичних прав та особистих свобод. Існує думка щодо розподілення прав та свобод на чотири групи: 1) соціально-економічні права і свободи; 2) політичні права і свободи; 3) особисті свободи громадян; 4) рівність прав громадян.

Пропонувався розподіл прав громадянина: 1) як трудівника; 2) як громадсько-політичного діяча; 3) як особа. Американські вчені розподіляють права на 5 груп: 1) права громадян, що складають необхідні умови їх життя; 2) політичні права; 3) права, що забезпечують свободу особи; 4) права осіб, що підозрюються та звинувачуються в злочинах, права неповнолітніх тощо; 5) права окремих категорій населення (молоді, жінок, військових, учителів тощо).

Український центр прав людини у своєму звіті про стан справ у галузі прав людини в Україні охарактеризував діяльність по забезпеченню основних прав і свобод людини в Україні за такими напрямками: політичні права і свободи; соціально-економічні права; міжнаціональні відносини; свобода слова; права дитини; політичні партії та громадські організації. Залежно від виду суб'єктів запропоновано розрізняти права людини, права нації, права людства. Права людини розрізняються за часом виникнення ("покоління прав людини") - права людини та громадянина першого покоління, права другого покоління та третього покоління. З урахуванням міжнародно-правових актів та стандартів, загальнолюдських вимірів та цінностей побудовано розділ II Конституції України "Права, свободи та обов'язки людини і громадянина", у якому основні права та свободи людини і громадянина класифікуються за сферами життєдіяльності: громадянські; політичні; соціально-економічні та культурні права і свободи.

У науці прийнято ділити права і свободи людини на три покоління (цю пропозицію зробив французький правознавець Карел Васак): 1-е покоління - громадянські і політичні права (*liberte*); 2-е - соціально-економічні (*egalite*); 3-е - права колективні або солідарні (*fraternite*).

Перше покоління цивільних і політичних прав бере початок від XVII - XVIII ст., а саме періоду після англійської, американської та французької революцій. Це, в основному, негативні права (свобода від), а не позитивні (право на). Вони гарантуються ст.ст. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 Загальної декларації прав людини, і об'єднує їх ідея свободи індивіда, одного чи разом з іншими, від зловживань політичної влади. Це такі права, як, наприклад, право на життя, свободу та особисту недоторканість, свобода від рабства тощо. Перше покоління кваліфікується як система негативних прав, які зобов'язують державу утримуватися від втручання в сфери, що регулюються цими правами.

Друге покоління економічних, соціальних та культурних прав, ідея яких з'являється на початку XIX ст., виникло після соціалістичних революцій. Це скоріше позитивні, ніж негативні права, які вимагають для їх реалізації участі держави. Вони закріплені в ст.ст. 22, 23, 24, 25, 26, 27 Загальної декларації прав людини, прикладами їх можуть бути право на соціальне забезпечення, працю, відпочинок, достатній життєвий рівень тощо. Деякі з них не можуть бути однозначно віднесені до позитивних прав (право на вільний вибір роботи, право створювати професійні спілки і входити до їх складу тощо).

Третє покоління прав розглядається як продукт розвитку національної держави кінця XIX ст. Так, право на самовизначення, яке склалося ще в роки буржуазних революцій, слугувало правовою основою антиколоніальної боротьби народів Азії, Африки і Латинської Америки. Нині виділяють шість солідарних прав. Три з них відображають появу держав третього світу і боротьбу народів за незалежність. Це такі права, як право на політичне, економічне, соціальне і культурне самовизначення; право на економічний та соціальний розвиток, а також право на користування спільним спадком

людства. До інших прав третього покоління відносять право на мир, право на здоров'я та безпечне довкілля і право на гуманітарну допомогу.

Якщо права, які відносяться до перших двох поколінь, - це права і свободи, що належать кожному індивіду як такому, то права третього покоління можна назвати правами людини і народів. Так, право на мир, на здорове навколишнє середовище або на соціальний і економічний розвиток належить як кожній людині, так і кожному народу і, можна сказати, навіть людству в цілому.

Право на самовизначення знайшло своє закріплення в міжнародних договорах (ст. 1 обох Пактів) і розглядається практичними всіма державами і вченими як загальновизнаний принцип міжнародного права. Права третього покоління відрізняються від прав двох попередніх поколінь тим, що перебувають у стадії становлення як юридично обов'язкові норми. Вони містяться тільки в резолюціях міжнародних організацій (наприклад, у Декларації про права народів на мир, проголошеною резолюцією Генеральної Асамблеї ООН у 1984 р. і Декларації про право на розвиток, ухваленою Генеральною Асамблеєю в 1986 р.). Їх положення часто дуже невизначені і тільки поступово відбувається уточнення їх нормативного змісту як прав людини і народів.

2. Права і свободи людини та громадянина: поняття, ознаки, види та їх закріплення в Конституції України та в міжнародних нормативно-правових актах

Конституція України декларує правовий характер Української держави. Розвиваючи ці програмні положення, ст. 3 Основного Закону проголошує людину та її права найвищою соціальною цінністю в Україні. При цьому права людини виступають детермінуючим критерієм, що визначає зміст і спрямованість діяльності держави. Закріплюється принцип відповідальності держави перед людиною за свою діяльність, а утвердження забезпечення прав та свобод людини визначається головним обов'язком держави.

Конституція України розрізняє права людини і її свободи. Свобода людини, загалом, є первинним поняттям у системі прав людини й громадянина.

У широкому розумінні свобода характеризує загальний стан людини, її соціальний статус.

У вузькому, правовому тлумаченні **свобода** є можливістю людини вчиняти ті чи інші конкретні дії в межах, встановлених правом. Можливості такого роду, що надаються нормами чинного права, мають назву *суб'єктивних прав людини*.

Свободу людини характеризують такі основні риси:

- люди вільні від свого народження, й ніхто не має права порушувати їхні природні права, до того ж саме держава у демократичному суспільстві є головним гарантом свободи людини;

- людина вільна робити все, за винятком того, що прямо заборонено чинним законодавством;

- люди мають рівні можливості, що закріплені правом.

Конституція України розрізняє також поняття "*права людини*" і "*права громадянина*". У першому випадку йдеться про права, пов'язані з самою людською істотою, її існуванням та розвитком. Людина (як суб'єкт прав і свобод) у цьому розумінні виступає переважно як фізична особа. До цього виду прав належать: право на життя (ст. 27); право на повагу до гідності людини (ст. 28); право на свободу та особисту недоторканність (ст. 29); право на недоторканність житла (ст. 30); право на невтручання в особисте та сімейне життя (ст. 32) тощо.

Щодо прав громадянина, то вони пов'язані з сферою відносин людини з суспільством, державою, їх інституціями. Основу цього виду прав становить належність людини до держави, громадянином якої вона є. Прикладом прав громадянина, встановлених у Конституції України, є право громадян нашої держави на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації (ст. 36), право брати участь в управлінні державними справами (ст. 38), право на участь у проведенні мітингів, походів, демонстрацій (ст. 39), право на соціальний захист (ст. 46) тощо.

Права людини мають порівняно з правами громадянина домінантне значення. Адже права людини поширюються на всіх людей, які проживають у тій або іншій державі, а права громадянина – лише на тих осіб, які є громадянами певної країни.

Отже, відповідно до Конституції України **основне право громадян** – це його можливість здійснювати певні дії для задоволення своїх життєво важливих матеріальних і духовних інтересів, які встановлені державою і закріплені в Конституції та інших нормативно-правових актах.

В Конституції України передбачаються наступні групи основних прав: громадянські, політичні, економічні, соціальні, екологічні, сімейні, культурні. Вони, насамперед, викладаються в розділі 2 Конституції України.

Громадянські права – можливості людей, що характеризують їх фізичне і біологічне існування, задоволення матеріальних, духовних та деяких інших потреб. Сюди відносять такі суб'єктивні права:

а) право на життя;

б) право на недоторканність особи, житла, особисту недоторканність, таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції;

в) право на вибір місця проживання, свободу пересування, на вільне залишення території України та повернення в будь-який час в Україну;

г) кожному гарантується також право на свободу власної думки і слова, на вільне виявлення своїх поглядів і переконань;

д) кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово і в інший спосіб на свій вибір;

є) кожен має право на свободу світогляду і віросповідання та інші.

Політичні права – можливості людини і громадянина брати участь у громадському і державному житті, вносить пропозиції про поліпшення роботи державних органів, їх службових осіб і об'єднань громадян, критикувати недоліки в роботі, безпосередньо приймати участь в різних об'єднаннях громадян.

До цієї групи прав відносяться:

а) брати участь в управлінні державними і громадськими справами, користуватися рівним правом доступу до державної служби, а також служби в органах місцевого самоврядування;

б) обговорювати і приймати закони та рішення загальнодержавного і місцевого значення, беручи участь у всеукраїнському та місцевих референдумах;

в) направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до державних органів, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб;

г) утворювати і брати участь в роботі об'єднань громадян (політичних партій та громадських організацій);

д) збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщати органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування;

д) вибирати і бути обраним в державні органи і в органи місцевого самоврядування;

е) мати громадянство.

Економічні права – це такі можливості людини і громадянина, які характеризують їх участь у виробництві матеріальних благ. До них відносять:

а) право на приватну власність (індивідуальну і колективну);

б) право на працю і вибір професії та роду трудової діяльності;

в) можливість вибору роду занять і роботи за своїм покликанням;

г) право на професійну підготовку і перепідготовку;

д) право на справедливую оплату праці;

е) право на страйк;

є) право на відпочинок та інші.

Соціальні права – можливість людини і громадянина по забезпеченню належних соціальних умов життя. Це:

а) право на охорону здоров'я;

б) право на житло;

в) право на матеріальне забезпечення в старості, в разі хвороби, повної або часткової втрати працездатності, втрати годувальника та інші.

г) право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї (харчування, одяг, житло).

Екологічні права – можливість людини і громадянина на безпечне екологічне середовище. Тобто це:

а) право на безпечне для життя і здоров'я довкілля;

б) відшкодування завданої порушенням цього права шкоди та інші.

Культурні права – можливості доступу людини до духовних цінностей свого народу (нації) та всього людства. Це право на освіту; право на користування досягненнями вітчизняної та світової культури; право на свободу наукової, технічної та художньої творчості; право на захист інтелектуальної власності; право на використання результатів інтелектуальної, творчої діяльності та інші.

Сімейні права – можливості людини і громадянина вільно розпоряджатися собою в сімейних правовідносинах: а) не втручання в сімейне життя; б) добровільне заключення шлюбу, рівні права і обов'язки у шлюбі і сім'ї; в) право на державну охорону сім'ї, материнства, батьківства і дитинства; г) право на рівність дітей незалежно від походження чи народження у шлюбі або поза шлюбом та інші.

3. Верховенство права. Право на приватність

Верховенство права — це фундаментальний правовий принцип, який передбачає, що жодна людина не є вище закону, що ніхто не може бути покараним державою, крім як за порушення закону, і що ніхто не може бути засудженим за порушення закону іншим чином, ніж у порядку, встановленому законом. Верховенство права різко контрастує з ідеєю, що правитель, законодавець може бути вище закону, що було особливістю римського права, радянського права, нацистського права та деяких інших правових систем.

До розгляду проблеми верховенства права у правовій теорії існують різні підходи, виміри та аспекти дослідження. Перше визначне, сучасне формулювання і аналіз верховенства права у ліберальній демократичній системі міститься у дослідженні Дайсі «Всуп до конституційного права», яке побачило світ у 1888 р. Дайсі формулював верховенство права у трьох основних аспектах, що перетинаються між собою. Перший і найголовніший аспект такий: «Нікого не може бути покарано чи незаконно засуджено особисто або у майновому сенсі, крім як за певне порушення закону, встановлене звичайним правовим порядком у звичайних судах країни». Другий аспект верховенства права полягав у тому, що всі є рівними перед звичайним законом. І зрештою третій аспект верховенства права, за Дайсі, являв собою не стільки окремий елемент, скільки визначення глибинної основи верховенства права — юрисдикції звичайних судів.

Верховенство права і правова держава — ціннісні категорії, гуманістичні ідеали розвитку суспільства. Однак, співвідношення між цими феноменами дотепер у вітчизняній літературі належним чином не з'ясоване. Так, одні вчені (О. Скакун) вважають поняття принципу верховенства більш широким, ніж правова держава і в такому сенсі означає, що право має панувати в громадянському суспільстві, державі, її правовій системі, тобто охопити всі сфери життєдіяльності людини, включаючи й міжнародну сферу, а не лише державу; інші (П. Рабінович) — звужують його до принципу правової держави, треті (М. Козюбра) — не вбачають принципової різниці між англійським «Rule

of law» і німецьким «Rechtsstaat», констатуючи, що відмінності між цими поняттями є швидше термінологічними, ніж змістовними.

Нині у юридичній науці верховенство права тлумачиться у зв'язку з такими інститутами, як права і свободи людини і громадянина та верховенство закону. Щодо першого з цих підходів до розуміння верховенства права, зазначимо, що концепція верховенства права виходить із того, що право зв'язує, обмежує державу в інтересах особи і суспільства в цілому. У зазначеному сенсі право виступає як сила, здатна підкорити державу. Верховенство права передбачає рівність основоположних прав і свобод людини як головного суб'єкта громадянського суспільства, збереження її автономії, узгодженість прав з правами інших осіб.

Саме тому, як справедливо зазначив О. Скрипнюк, звертаючись до проблеми реалізації принципу верховенства права у світлі формування України як демократичної і правової держави, не можна залишити поза увагою таке поняття, як «громадянське суспільство». Розвиток сучасних демократичних політичних систем засвідчує, що навіть для найрозвиненіших держав з тривалими правовими та конституційними традиціями, з достатньо високим рівнем політичної та правової культури потреба в існуванні громадянського суспільства як елементу системи захисту прав людини не лише не зменшується, а й навпаки — підвищується.

Саме громадянське суспільство є «соціальним контекстом» для формування інститутів прав людини та правової держави. Відсутність міцних громадських інститутів у сучасному суспільстві призводить до закономірних наслідків — «безжиттєвості», слабкої ефективності інституту прав людини і, як наслідок, — реальної незатребуваності правової публічної влади.

В правовій державі повинні функціонувати розвинені інститути громадянського суспільства, до числа яких традиційно відносять, в першу чергу, політичні партії, профспілки, неурядові організації, засоби масової інформації, а також сім'ю, церкву та ін. Завдяки цим інститутам громадяни самостійно вирішують більшість питань, пов'язаних з їх повсякденною життєдіяльністю, без прямої участі держави, її органів та посадових осіб. Надзвичайна важливість існування розвинених інститутів громадянського суспільства обумовлена тим, що вони являють собою соціальну основу правової держави, без якої остання існувати не може, тобто без громадянського суспільства не відбувається правова держава й не здійснюється верховенство права.

Переходячи до другого способу інтерпретації принципу верховенства права, тобто тлумачення верховенства права через поняття верховенства закону, зазначимо, що верховенство закону — визначальна роль закону в правовій системі держави, в діяльності всіх суб'єктів права, насамперед, державних органів і посадових осіб. Цей принцип має проявлятися в максимальному відображенні народної волі в прийнятих актах, в мінімальній достатності правового регулювання, а також у забороні передачі законодавчих повноважень іншим державним органам. Однак, доволі часто спостерігаються серйозні розбіжності між законом і правом. Тому, як зазначає П. Арнаутов,

верховенство права може бути практично реалізоване тільки тоді, коли правові закони поєднуються з певною формою організації державної влади. Ця взаємообумовленість пояснюється тим, що навіть найкращі і найдосконаліші закони мають, по-перше, реалізуватись, а по-друге, повинні існувати такі внутрішні юридичні механізми, які були б запобіжним чинником щодо можливості прийняття «неправових законів».

Слід зазначити, що досить часто вчені визнають суперечності між «духом» та «буквою» закону. Якщо ж закон є відображенням, віддзеркаленням певного рівня наукової, доктринальної правосвідомості, то таких розбіжностей не виникатиме на практиці.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що утвердження принципу верховенства права у нашій державі й функціонування демократичної, правової держави можливе лише за таких умов:

1) Наявність повноцінного громадянського суспільства, оскільки виникнення верховенства права і правової держави обумовлено саме потребами громадянського суспільства.

2) Реалізація принципу народного суверенітету, доктрина якого була розроблена ще у XVIII ст. французьким мислителем Ж.-Ж. Руссо. Саме ідея народовладдя визначає сутність демократії, оскільки реальна наявність чи відсутність народовладдя дає підстави для чіткого поділу демократії й диктатури.

3) Зв'язаність, обмеженість державної влади правами й свободами людини, поділ державної влади, конституційне встановлення прав і свобод людини і громадянина, взаємна відповідальність держави і особи тощо.

4) Реальність принципу основоположних прав і свобод людини. Визнання, дотримання, охорона і захист державами (у результаті угод) основних прав людини, закріплених на міжнародному рівні, є свідченням того, що вони стали не лише об'єктом міжнародного регулювання, але й міжнародними стандартами.

5) Втілення принципу верховенства Конституції, який можна розглядати як цілісний конституційний принцип організації й функціонування правової держави, в основу якого покладено загальну ідею підпорядкування держави конституції, праву загалом.

6) Відповідальність держави перед особою. Інститут відповідальності держави перед особою — одна з головних гарантій прав і свобод людини, закріплених у чинному законодавстві. Саме завдяки цьому інституту досягається послаблення тиску держави на суспільство і, водночас, підвищується можливість контролю останнього за діями держави.

7) Дотримання принципу юридичної визначеності, який імплікований Конвенцією і є одним із основних елементів верховенства права. Загальну ідею юридичної визначеності, як стверджує Т. Хартлі, звичайно ж визнано більшістю правових систем; однак саме в праві Європейського Союзу її роль є більш конкретною, приймаючи форми різноманітних підконцепцій. Найважливішими серед них є: відсутність зворотної сили у новоприйнятих

законів (англ. non-retroactivity), закріплені права (англ. vested rights) та законні очікування (англ. legitimate expectations)

8) Забезпечення правопорядку, тобто «атмосфери» нормального правового життя, що встановлюється в результаті точного і повного здійснення розпоряджень правових норм (прав, свобод, обов'язків, відповідальності) всіма суб'єктами права. Правопорядок, як державноправове явище, служить стабілізації, підтриманню рівноваги між інтересами громадянського суспільства і держави. Таким чином, принцип верховенства права є відображенням найвищих загальнолюдських цінностей у всіх сферах суспільного життя, орієнтиром пошуку шляхів до світового порядку

Можна виділити **дві основні концепції верховенства права**: формальне або «тонке» та змістовне або субстанціональне визначення верховенства права.

Формальне визначення верховенства права не робить судження про «справедливість» самого закону, а визначає конкретні процедурні атрибути які повинна мати правова система, щоб бути згідно з принципом верховенства права.

Змістовні концепції верховенства права виходять за межі цього і включають деякі суттєві права, які, як стверджують ці концепції, ґрунтуються або впливають з самого верховенства права.

Відмінності між матеріальною та формальною концепціями[ред. | ред. код]

Паул Крейг так формулює відмінності між цими концепціями. «Формальні концепції верховенства права розглядають спосіб, яким було встановлено закон; чіткість норми і часову характеристику впровадженої норми. Проте формальні концепції верховенства права не мають на меті винесення суджень щодо фактичного змісту закону. Для формальних концепцій права не має значення, добрий чи поганий закон, якщо формальних вимог щодо верховенства права було дотримано. Ті ж, хто надає перевагу матеріальним концепціям, прагнуть вийти за ці рамки. Визначаючи наявність зазначених формальних властивостей верховенства права, вони прагнуть розвинути цю доктрину. Вважається що певні реальні права базуються на верховенстві права або впливають з нього. Ця концепція використовується як основа цих прав, і такі права потім використовуються, щоб розрізнити „добрі“ закони, які відповідають цим правам, і „погані“ закони, що їм не відповідають».[32]

Іншими словами основна відмінність коротко може бути сформульована так: формальні теорії зосереджують увагу на належних джерелах і законності (хоча остання іноді відноситься саме до матеріальних теорій), а матеріальні теорії включають окрім формальних також вимоги щодо відповідності змісту закону принципам права чи моралі.

Формальні концепції верховенства права

Б. Таманага виділяє такі три моделі формальних концепцій:

1. Правління на основі закону — «закон як інструмент дій уряду». У цьому випадку відпадає сенс в окремому понятті верховенства права. При цьому воно фактично існує в будь-якій державі. Така концепція не передбачає достатнього обмеження уряду правом.

Ця модель не характерна для західної правової доктрини, натомість властива, зокрема, точці зору на верховенство права китайського уряду.

2. Формальна законність, що є загальною та ґрунтується на передбачуваності, зрозумілості, чіткості закону. Теоретиками цієї моделі є Джозеф Рац, Лон Фуллер, Фрідріх фон Гаєк та ін.

3. Демократія плюс законність — згода суспільства щодо певного питання визначає зміст закону.

Формальна концепція верховенства права підтримується багатьма науковцями.

Разом з тим багато дослідників засуджують напр. правління за допомогою закону як авторитаристську деформацію традиції верховенства права. Формальна концепція цілком сумісна з авторитарним режимом, бо закон може встановити рабство, расову сегрегацію, сексуальну нерівність, не порушуючи вимог верховенства права.

Формальна концепція верховенства права є морально нейтральною. Для ілюстрації цього ... використовує порівняння закону (права) і ножа, що може використовуватися як для приготування їжі, так і для вбивства людини.

Разом з тим окремі моделі можуть і відрізнятися в цьому відношенні. Так, формальна законність є до певної міри морально позитивною, тому що підтримує гідність особи, дозволяючи їй передбачати і планувати власні дії.[33]

Матеріальні концепції верховенства права

Загальними їх характеристиками є те, що вони: часто ґрунтуються на природно-правових концепціях праворозуміння та відповідно чітко розрізняють право і закон;

є складнішими по суті, бо включають формальні вимоги законності, проте йдуть далі і враховують оціночні критерії щодо змісту та реалізації законів (сприйняття як найвищої цінності людської особи та її гідності, особистої автономії, індивідуальних прав).

Відомим представником теорій цього виду є зокрема Рональд Дворкін.

Б. Таманага виділяє три моделі матеріальних концепцій, що ґрунтуються на таких варіантах своїх центральних ідей:

1. Індивідуальні права — власність, контракти, приватність, автономія.
2. Право гідності та/або правосуддя.
3. Держава загального добробуту — реальна рівність, добробут, захист громади (найширша концепція).

Проблемними питаннями зазначених теорій є баланс індивідуальних прав та демократії, абстрактність та конкретна невизначеність змістовних критеріїв оцінки закону, визначення конкретного розуміння змісту індивідуальних прав тощо.

Право на приватність. Вперше поняття права на приватність у юридичній практиці з'явилося тільки у 1928 році під час розгляду справи «Олмстед проти США». У цій справі Суд вважав, що перехоплення інформації не було порушенням Конституції США, оскільки при цьому не відбулося фізичного порушення меж будинку. Суддя ж Верховного Суду США Луї Брандайз виступив з окремою думкою, в якій зазначив, що «право бути

залишеним у спокої є найбільш універсальним з прав, котре найбільш цінують усі цивілізовані люди».

Таким чином, враховуючи прецедентний характер права США, а також той факт, що окрема думка судді Верховного Суду США є складовою частиною всього рішення Суду, можна стверджувати, що саме у 1928 році вперше у світі відбулося юридичне закріплення такого поняття як право на приватність.

Після закінчення Другої світової війни право на приватність було закріплено у низці міжнародних документів. Зокрема, стаття 12 Загальної декларації прав людини 1948 року проголошує, що ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте та сімейне життя. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання або таких посягань.

У статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року зазначається про право на повагу до приватного і сімейного життя, а також до свого житла та кореспонденції.

Згідно зі статтею 17 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права 1966 року забороняється свавільне чи незаконне втручання в особисте та сімейне життя людини, свавільні чи незаконні посягання на недоторканність житла або таємницю кореспонденції чи незаконні посягання на честь і репутацію. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання чи таких посягань.

Водночас у зв'язку з розвитком нових технологій та, як наслідок, застосуванням автоматизованої обробки великих масивів персональних даних, постало питання необхідності захисту осіб у зв'язку з такою обробкою. Виходячи з цього, у 1981 році була прийнята Конвенція Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних» (Конвенція №108). Таким чином у системі міжнародного права відбулося закріплення права на захист персональних даних як складової частини більш широкого права на приватність. У 2001 році було прийнято Додатковий протокол до Конвенції № 108, який конкретизує вимоги Конвенції до держав-підписантів щодо призначення органів нагляду та забезпечення транскордонних потоків даних.

Не залишається осторонь світових тенденцій у контексті нормативного забезпечення права на приватність і національне законодавство нашої держави. Зокрема, стаття 32 Конституції встановлює, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України. Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Правові відносини, пов'язані із захистом і обробкою персональних даних, регулюються Законом України «Про захист персональних даних». У той же час у 2010 році Україна ратифікувала Конвенцію №108 та Додатковий протокол до неї.

З урахуванням сучасних тенденцій у сфері розвитку новітніх технологій захист права на приватність стає дедалі складнішим процесом, що, у свою чергу, потребує більш системного правового регулювання. З огляду на це, у

2018 році було відкрито для підписання Модернізовану Конвенцію 108+ (наразі в Україні ведеться робота щодо підготовки до підписання зазначеної Конвенції). Найбільш сучасним міжнародним стандартом у сфері захисту персональних даних вважається Загальний регламент про захист даних, більш відомий як GDPR. На сьогоднішній день Регламент застосовується здебільшого на території ЄС, однак в той же час для багатьох він виступає мірилом відповідності найкращим практикам у контексті дотримання права на приватність в цілому та права на захист персональних даних зокрема.

Отже, розпочавши свій шлях у 1928 році в окремій думці судді Верховного Суду США, право на приватність уже в середині XX століття трансформувалося в одне з фундаментальних прав людини, а наприкінці XX – початку XXI століття із розвитком технологій перетворилося на таке, що потребує консолідації міжнародних зусиль задля його ефективного захисту.

4. Право на свободу та особисту недоторканність в міжнародно-правових актах

Право на свободу та особисту недоторканність - одне з фундаментальних прав людини у сучасному демократичному суспільстві, яке належить до особистих немайнових прав, що забезпечують природне існування фізичної особи.

Важливим елементом свободи особи є особиста недоторканність - одне з найважливіших особистих прав людини, яке вона набуває від народження. Це означає, що кожен, незалежно від статі, національності, віросповідання тощо, має право здійснювати будь-які дії, що не суперечать закону, не піддаючись будь-яким обмеженням прав або примусу. Інститут особистої недоторканності охоплює і фізичну недоторканність (це саме життя, здоров'я людини, її фізичний стан), і морально-духовну недоторканність (честь, гідність особистості). Забезпечення фізичної недоторканності особистості передбачає створення достатніх гарантій від будь-яких посягань на її життя, здоров'я, статеvu недоторканність, свободу фізичної активності що з боку держави в особі її органів та посадових осіб, що з боку окремих людей. Забезпечення морально-духовної недоторканності охоплює комплекс заходів, спрямованих на захист від посягань на моральне і психічне здоров'я особистості, інтелектуальну і вольову сферу людини.

Право на свободу та право на особисту недоторканність, попри тісний взаємозв'язок, - це два різні природні права людини, яких не слід плутати.

Право на свободу в сучасному розумінні розглядається як здатність поводитись на власний розсуд, незв'язаність чужою волею, примусом, можливість добиватися здійснення поставленої перед собою мети. Своєю чергою, право на особисту недоторканність - це свобода людини від незаконних і необґрунтованих затримань, арештів чи позбавлення волі іншим шляхом, а також будь-яких інших дій, спрямованих на обмеження можливості людини вільно розпоряджатися собою.

Конституційною гарантією свободи і недоторканності є судовий

порядок арешту, утримання під вартою. Значення даної гарантії полягає в тому, що вона закріплює неприпустимість арештів громадян в принципі, встановлює виключний порядок арештів і, визначаючи особливу юридичну процедуру арештів, передбачає контроль за їх законністю з боку судових органів.

Ефективність гарантії цього права, встановленого ст. 29 Конституції України, забезпечується тим, що держава гарантує кожній особі з моменту затримання право захищати себе та користуватися правовою допомогою захисника. Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання. Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів затриманого чи заарештованого.

Кримінально-правовими гарантіями права недоторканності людини є юридичні норми, які встановлюють кримінальну відповідальність за злочини проти життя, здоров'я, свободи особи, явно незаконний арешт або затримання, притягнення явно невинного до кримінальної відповідальності тощо.

Адміністративно-правовими гарантіями права недоторканності людини є юридична регламентація підстав, термінів і форм адміністративних затримань та арештів, дисциплінарна відповідальність службових осіб, винних у порушенні недоторканності людини.

Існують і **цивільно-правові гарантії** права недоторканності людини. Основа цих гарантій закріплена у ст. 56 Конституції України, що передбачає право кожного на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Злочини, пов'язані з торгівлею людьми, порушують право людини на свободу та особисту недоторканність, коли вона позбавлена можливості розпоряджатися своїм тілом, своєю статевою свободою, вільно здійснювати трудову діяльність, реалізуючи отримані у процесі життя вміння та навички (ст. ст. 23-25 Загальної декларації прав людини, ст. 43 Конституції України); також коли жертви позбавляються можливості спілкування, листування з рідними та близькими (ст. 12 Загальної декларації прав людини, ст. 23 Конституції України).

Право на свободу та особисту недоторканність передбачено у **Конституції України:**

ст. 29: кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Окрім Конституції України право на свободу та особисту недоторканність (з розмежуванням на два різних права) зазначено у **Цивільному кодексі України:**

ст. 288: фізична особа має право на свободу: «Забороняються будь-які форми фізичного чи психічного тиску на фізичну особу, втягування її до вживання спиртних напоїв, наркотичних та психотропних засобів, вчинення інших дій, що порушують право на свободу»;

ст. 289: фізична особа має право на особисту недоторканність:

«Фізична особа не може бути піддана катуванню, жорстокому,

нелюдському або такому, що принижує її гідність, поводженню чи покаранню.

Фізичне покарання батьками (усиновлювачами), опікунами, піклувальниками, вихователями малолітніх, неповнолітніх дітей та підопічних не допускається.

У разі жорстокої, аморальної поведінки фізичної особи щодо іншої особи, яка є в безпорадному стані, застосовуються заходи, встановлені Цивільним кодексом України та іншим законом.

Фізична особа має право розпорядитися щодо передачі після її смерті органів та інших анатомічних матеріалів її тіла науковим, медичним або навчальним закладам».

Свобода та особиста недоторканність людини є найважливішим благом, що належить до загальнолюдських цінностей. Практично у всіх цивілізованих державах свобода закріплена на рівні природного і невід'ємного права кожної людини. Фундаментальним принципом сучасного міжнародного права, проголошеним ще у французькій Декларації прав людини і громадянина 1789 року, є забезпечення природних і невід'ємних прав людини, до яких відносять і свободу. З того часу світова спільнота приділяє значну увагу охороні свободи та особистої недоторканності людини.

Особливої вагомості ця проблема набуває в період глобалізації змін у сфері економічних, політичних і соціальних процесів у світі, що сприяє поширенню злочинності. У загальній масі злочинності велика частка посягань припадає на свободу особистості. Ці правопорушення характеризуються витонченим способом скоєння і є одним із головних джерел доходу транснаціональних організованих злочинних груп. Велику тривогу викликає зростання злочинів, пов'язаних з торгівлею людьми.

Саме тому світова спільнота, об'єднуючи зусилля, шукає рецепти протидії міжнародним видам злочинності. З цією метою протягом XX століття під егідою ООН, Ради Європи та інших міжнародних організацій розроблено та прийнято конвенції, угоди, керівні принципи і рекомендації, спрямовані на реалізацію повноцінної охорони свободи та особистої недоторканності.

До **загальних міжнародних актів**, де закріплено право на свободу та особисту недоторканність, відносять: Загальну декларацію прав людини (1948 р.); Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (1950 р.); Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (1966 р.) та ін.

До **спеціальних міжнародних актів**, які конкретизують окремі види посягання на свободу та недоторканність, зокрема й торгівлю людьми, відносять Конвенцію про рабство (1926 р.); Конвенцію про примусову чи обов'язкову працю (1930 р.); Конвенцію про боротьбу з торгівлею людьми та експлуатацією проституції третіми особами (1949 р.); Додаткову Конвенцію про скасування рабства, работоргівлі та інститутів і звичаїв, подібних до рабства (1956 р.); Конвенцію про скасування примусової праці (1957 р.); Протокол про припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності (2000 р.); Конвенцію Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми (2005 р.); Міжнародну конвенцію про захист усіх осіб від насильницьких

зникнень (2006 р.).

У **Загальній декларації прав людини** можна виокремити такі статті, що стосуються права на свободу та особисту недоторканність:

ст. 3: «Кожна людина має право на життя, на свободу і на особисту недоторканність»;

ст. 4: «Ніхто не повинен бути в рабстві або у підневільному стані; рабство і работоргівля забороняються в усіх їх видах»;

ст. 5: «Ніхто не повинен зазнавати тортур, або жорстокого, нелюдського, або такого, що принижує його гідність, поводження і покарання»;

ст. 13: «Кожна людина має право вільно пересуватися і обирати собі місце проживання у межах кожної держави. Кожна людина має право покинути будь-яку країну, включаючи й свою власну, і повертатися у свою країну».

У Міжнародному пакті про громадянські та політичні права задекларовано:

ст. 9: «Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути піддано свавільному арешту чи триманню під вартою. Нікого не може бути позбавлено волі інакше, як на підставах і відповідно до такої процедури, які встановлено законом. Кожен, хто був жертвою незаконного арешту чи тримання під вартою, має право на компенсацію, якій надано позовної сили»;

ст. 12: «Кожному, хто законно перебуває на території будь-якої держави, належить, у межах цієї території, право на вільне пересування і свобода вибору місця проживання».

Найдетальніше право на свободу та особисту недоторканність визначено у **Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод**. За ст. 5 Конвенції, кожен має право на свободу та особисту недоторканність: *«Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом:*

законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом;

законний арешт або затримання особи за невиконання законного припису суду або для забезпечення виконання будь-якого обов'язку, встановленого законом;

законний арешт або затримання особи, здійснене з метою допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею правопорушення або якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення;

затримання неповнолітнього на підставі законного рішення з метою застосування наглядових заходів виховного характеру або законне затримання неповнолітнього з метою допровадження його до компетентного органу;

законне затримання осіб для запобігання поширенню інфекційних захворювань, законне затримання психічнохворих, алкоголіків або наркоманів чи бродяг;

законний арешт або затримання особи з метою запобігання її недозволеному виїзду в країну чи особи, щодо якої провадиться процедура депортації або екстрадиції».

У ст. 2. Протоколу № 4 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод зазначено, що кожен, хто законно перебуває на території будь-якої держави, має право вільно пересуватися і вільно вибирати місце проживання в межах цієї території.

У ст. 5 Конвенції про захист прав людини згадується право на свободу одночасно з правом на особисту недоторканність. Однак друга частина статті присвячена тільки першому з двох прав. У зв'язку з цим Європейська комісія з прав людини зробила висновок, що право на особисту недоторканність, на відміну від права на свободу, сформульовано в абсолютному вигляді. З цього ж випливає, що ст. 18 Конвенції, яка передбачає, що обмеження, дозволені згідно з цією Конвенцією щодо зазначених прав і свобод, не застосовуються для інших цілей, ніж ті, для яких вони встановлені, не може бути порушена в аспекті права на особисту недоторканність. В іншому ж прецедентне право стосується двох розглянутих прав як одного цілого.

Що стосується права на свободу з позицій Європейського Суду з прав людини, ст. 5 надає захист лише проти позбавлення волі, а не проти інших обмежень фізичної свободи особи. Суд робить такий висновок, виходячи з використання в ст. 5 таких термінів, як «позбавлення волі», «арешт», «затримання», а також з огляду на той факт, що ст. 2 Протоколу № 4 містить окреме положення, яке стосується обмеження свободи пересування.

Загальні міжнародні акти про захист прав людини і основних свобод регламентують право кожного на свободу. Оскільки в їхніх нормах не конкретизується вид свободи і не розкривається її зміст, то в результаті їх тлумачення можна зробити висновок, що вона охоплює і свободу пересування, і свободу вибору місця проживання, і особисту недоторканність людини, яка виражається у фізичній свободі людини.

Згідно з міжнародними нормами, право особи на свободу не є абсолютним. У передбачених законом випадках, особливо у кримінальному провадженні, воно може бути обмежено у зв'язку з необхідністю захисту цінностей, а також прав і свобод людей.

Міжнародно-правові доктрини у сфері захисту прав людини дещо різняться від класичних доктрин міжнародного права. Поширена думка, згідно з якою сучасні інститути та норми міжнародного права регулюють захист прав людини, вимагають від держав-учасниць відповідних договорів прийняти на себе односторонні зобов'язання з забезпечення захисту прав людини щодо всіх осіб, які перебувають під їх юрисдикцією. Таким чином, зазначені інститути і норми регламентують, перш за все, взаємовідносини між державою і людиною, а не між двома державами або двома урядами. Це означає, що в контексті прав людини міжнародне право надає індивіду статус суб'єкта, а не тільки об'єкта регулювання. Така позиція дещо суперечить природі міжнародного права, яке не призначене для безпосереднього регулювання відносин між фізичними та юридичними особами. Для регулювання таких відносин необхідний державний механізм, оскільки норми міжнародного права, що стосуються основних прав людини, реалізуються в рамках внутрішньодержавного законодавства. У Статуті ООН чітко сказано, що йдеться про міжнародне співробітництво в

заохоченні і розвитку поваги до прав людини і основних свобод (п. 3 ст. 1).

Для цього є різні можливості і методи, накопичений певний досвід. Однак навіть тоді, коли міжнародні угоди з прав людини декларуються як такі, що безпосередньо застосовуються, вони все ж зазнають певної трансформації відповідно до внутрішньодержавної реалізації міжнародного права в дусі права відповідної конкретної країни. Міжнародні акти проголошують право на свободу та особисту недоторканність і визначають окремі види злочинних посягань на неї, надають можливість реалізації таких норм державам-учасникам, які підписали угоди.

В кожній державі існує своя, з притаманними їй специфічними ознаками група норм, що охороняє свободу особистості. Різні країни можуть знаходити різні шляхи вирішення вимог з охорони свободи людини, що впливають з міжнародних конвенцій. Концептуальна цілісність такої структури норм у кожній державі полягає у тому, що всі вони ґрунтуються на базових категоріях, які закріплені в нормах міжнародного права.

План практичного заняття (30 хв.):

Вирішення та обговорення ситуативних завдань.

Ситуативне завдання 1

У результаті наукової систематизації прав людини в історичному огляді виникла теорія трьох поколінь прав людини. Перше покоління прав людини – невідчужувані особисті (громадянські) і політичні права. Це – право громадянина на свободу думки, совісті та віросповідання, на участь у здійсненні державних справ, на рівність перед законом, право на життя, свободу й безпеку особи, право на гласний розгляд справи незалежним і неупередженим судом тощо. Особисті та політичні права набули юридичної форми спочатку в актах конституційного національного права, а згодом і в актах міжнародного права. Перше покоління прав людини є основою індивідуальної свободи і кваліфікується як система негативних прав, що зобов'язують державу утримуватися від втручання у сфери, врегульовані цими правами. Друге покоління прав людини – поглиблення особистих (громадянських) і розвиток соціально-економічних і культурних прав (право на працю, відпочинок, соціальне забезпечення тощо). Друге покоління прав є системою позитивних прав, оскільки можуть реалізуватися без держави. Третє покоління прав людини можна назвати солідарними (колективними), тобто правами всього людства – правами людини та правами народів. Це право на мир, безпеку, незалежність, на здорове навколишнє середовище, на соціальний і економічний розвиток як людини, так і людства загалом.

Охарактеризуйте становлення четвертого покоління прав людини. Обґрунтуйте свою відповідь.

Ситуативне завдання 2

Основоположник доктрини природних невідчужуваних прав людини Джон Локк основним правом громадян вважав право на життя, свободу та майно.

Декларація незалежності США 1776 р. проголосила право на життя, свободу і прагнення до щастя. Французька Декларація прав людини і громадянина 1789 р. основними назвала право на свободу, власність, безпеку та опір пригнобленню. Конституція України 1996 р. у ст. 21 закріпила принцип, згідно з яким права і свободи людини визнані невідчужуваними і непорушними, а право людини на життя – невід'ємним правом кожної людини (ст. 27).

Чи можна всі закріплені в Конституції України права і свободи вважати невідчужуваними, непорушними, природними?

Які, на Вашу думку, права людини і громадянина, крім закріплених у Конституції України, є найбільш актуальними для нашої країни? Своє рішення аргументуйте політичними і юридичними доводами.

Ситуативне завдання 3

Серед основних прав у Конституції України передбачено: право на життя, право на свободу об'єднання в політичні партії, право на користування об'єктами права власності українського народу, право на працю, право на освіту, право на свободу та особисту недоторканість, право на участь в управлінні державними справами, право на страйк, право на результати інтелектуальної діяльності, право на вільний вибір місця проживання, право на мирні збори та демонстрації, право на підприємницьку діяльність, право на відпочинок, право на свободу думки і слова, право на свободу думки і слова, право на достатній життєвий рівень, право на охорону здоров'я, право на медичну охорону, право на безпечне навколишнє середовище тощо.

З'ясуйте, які із зазначених прав можуть належати людині, а які громадянину. Відповідь обґрунтуйте відповідно до чинної Конституції з посиланням на конкретні статті.

Ситуативне завдання 4

Громадянин України В. звернувся до адміністративного суду з позовом до центру зайнятості, який тривалий час через відсутність вакантних місць на ринку праці не міг задовольнити передбачене Конституцією України право громадян на працю. На думку позивача, усі права і свободи людини і громадянина є невідчужуваними та непорушними (ст. 22 КУ), а звернення до суду за захистом своїх конституційних прав і свобод гарантується безпосередньо самим Основним Законом.

Яким, на Ваш погляд, має бути рішення суду? Розкрийте правову природу соціально-економічних прав і свобод та їх відмінність від прав першого покоління.

Ситуативне завдання 5

Громадянина К. було затримано за підозрою в організації масових безладів та погромів під час мітингу, який було влаштовано на честь свята першого травня. З метою отримання від нього свідчень працівники територіального управління НП примушували останнього тривалий час стояти з

широко розставленими ногами, підпираючи руками стіну, позбавляли їжі, води та сну, застосовували електричний струм для отримання зізнання.

Дайте правову оцінку діям правоохоронних органів. Які види жорстокого поводження застосовувалися, на Вашу думку, до гр К.?

КОНТРОЛЬНІ ПИТАННЯ:

1. *Що розуміють під правами та свободами людини та громадянина?*
2. *Які існують покоління прав?*
3. *Які класифікаційні групи прав особи передбачено у Конституції України?*
4. *Які обов'язки громадян закріплює Конституція України?*
5. *Що розуміють під верховенством права?*
6. *Які існують концепції верховенства права і які у них відмінності?*

ВИСНОВКИ

Під основними правами людини варто розуміти права, які містяться в конституції держави і міжнародно-правових документах по правах людини, зокрема в Хартії з прав людини, а також у Європейській конвенції про захист прав людини й основних свобод 1950 р., Європейській соціальній Хартії 1961 р.

Існує думка щодо розподілення прав та свобод на чотири групи: 1) соціально-економічні права і свободи; 2) політичні права і свободи; 3) особисті свободи громадян; 4) рівність прав громадян.

У науці прийнято ділити права і свободи людини на три покоління (цю пропозицію зробив французький правознавець Карел Васак): 1-е покоління - громадянські і політичні права (*liberte*); 2-е - соціально-економічні (*egalite*); 3-е - права колективні або солідарні (*fraternite*).

Конституція України розрізняє права людини і її свободи. Свобода людини, загалом, є первинним поняттям у системі прав людини й громадянина.

У широкому розумінні свобода характеризує загальний стан людини, її соціальний статус.

У вужчому, правовому тлумаченні свобода є можливістю людини вчиняти ті чи інші конкретні дії в межах, встановлених правом. Можливості такого роду, що надаються нормами чинного права, мають назву суб'єктивних прав людини.

Верховенство права — це фундаментальний правовий принцип, який передбачає, що жодна людина не є вище закону, що ніхто не може бути покараним державою, крім як за порушення закону, і що ніхто не може бути засудженим за порушення закону іншим чином, ніж у порядку, встановленому законом.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

I. Нормативно-правові акти:

Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Офіційний сайт ВРУ: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р. URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015.

Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13.12.1957. Офіційний сайт ВРУ: URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_033

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року. Офіційний сайт ВРУ: URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004

Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23 лютого 2006 року з наступними змінами права. Офіційний сайт ВРУ: URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3477-15>

Про забезпечення рівних можливостей жінок та чоловіків: Закон України. Офіційний сайт ВРУ: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>

Про уповноваженого Верховної Ради України з прав людини: Закон України від 23.12.1997. Офіційний сайт ВРУ: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80>

II. Спеціальна література:

Теорія та практика застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод: компендіум; за заг. ред. О.В. Сердюка, І.В. Яковюка. Харків : Право, 2017. 374 с.

Тлумачення та застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод Європейським судом з прав людини та судами України: навч. посібник / М. Мазур, С. Тагієв, А. Беніцький, В. Кострицький. Луганськ, 2006. 600 с.

Шуміло І.А. Міжнародна система захисту прав людини: навчальний посібник. К., 2018. 168 с.

Інформаційні ресурси:

1. Офіційний веб-сайт Президента України. URL: <http://www.president.gov.ua/>

2. Офіційний сайт Верховної Ради України. URL: www.rada.gov.ua

3. Урядовий портал. Єдиний веб-портал органів виконавчої влади. URL: <http://www.kmu.gov.ua/control/>

4. Офіційний веб-портал Міністерства внутрішніх справ України. URL: <http://www.mvs.gov.ua/>

5. Офіційний веб-сайт Міністерства юстиції України. URL: <http://www.minjust.gov.ua/>

6. Офіційний веб-портал Міністерства освіти і науки України. URL: <http://www.mon.gov.ua/>

7. Національне агентство України з питань державної служби. URL: <http://nads.gov.ua/control/uk/index>

8. Інформаційно-пошукова правова система «Нормативні акти України (НАУ)». URL: <http://www.nau.ua/>

9. Вікіпедія Вільна енциклопедія. URL: <http://uk.wikipedia.org>
10. Електронна бібліотека Львівського державного університету внутрішніх справ. URL: <http://www.lvduvs.edu.ua>